

Орачъ и тъкачка

(Народна приказка)

Едно врѣме дѣдо Господъ, когато ходѣлъ по земята, видѣлъ единъ орачъ какъ оре.

Орачътъ изкарвалъ брѣздата до края на нивата, вдигалъ слѣдъ това ралото на рамо, подкарвалъ воловетъ прѣдъ себе си до другия край на нивата и почвалъ отново да оре...

Дѣдо Господъ се прѣправилъ на старецъ, доближилъ до орача и го попиталъ:

— Защо така орешъ, бе, синко?

— Е, какъ другояче да ора, дѣдо, като не зная? — отговорилъ орачътъ.

— Като изкарашъ брѣздата до края на нивата, обърни воловетъ назадъ и изори до сжщата брѣзда нова, — казалъ старецътъ.

— Благодаря дѣдо, — рекълъ орачътъ, — да си живъ, че ме научи. — И започналъ тъй да оре.

Дѣдо Господъ продължилъ пѣтя си. Стигналъ до селото. Видѣлъ подъ една стрѣха, че жена тъче. Тя провирала совалката отдѣсно налѣво, кжсала слѣдъ това конеца, прѣнасяла совалката пакъ въ дѣсната си ржка и отново почвала.

Старецътъ я погледалъ, погледалъ, па ѝ казалъ:

— Защо така тъчешъ, снахо?

— Така зная, така тъча, тебе що ти е? — отвърнала остро жената.

— А може и по-лесно, — рекълъ старецътъ, — не кжсай конеца, щомъ дойде совалката въ лѣвата ти ржка, а я повърни назадъ.